

отъ това, че смъртта не е злочестина на човѣка, ако той е живѣлъ въ страхъ Божій и любовь.

Паданіе-то.

Една сутрина като было много студено прѣзъ зимѣтъ, една господжа наедно съ дѣцѣта си Райка и Христа отивала да посѣти единъ пріятелка и като минавали прѣзъ единъ широкъ улицѣ, сиромашъ единъ човѣкъ, който идялъ на срѣща имъ ся загледалъ въ тѣхъ и падналъ: “Ама пакъ че ся истърти тойзи хж!”, извика Христо смѣящецъ ся. Но Райко не ся засмѣ, ами ся завтече та помогна на падналиятъ за да го въсправи, който му и благодари отъ все сърдце и си замину на пѣтьтъ хромещецъ.

“Христо, каза майката, онзи сиромашъ падна и ся утрепа, а ты ся смѣешъ? Срамота! Да не съмъ тя видѣла другъ иатъ да ся смѣешъ за злочестиниѣ на другыѣ, или ты не си добро момче. Бѣди готовъ да помагашъ всякога на оногъ, който има нуждъ, и ако не можешъ, а то поне не му ся прѣсмивай.”
